

Càmpings "il·legals" instal·lats al llarg dels Països Catalans

Acampar sota la il·legalitat

Al llarg dels Països catalans hi ha molts càmpings que es troben al marge de la llei, sense cap permís municipal i sense la preceptiva autorització de la Conselleria de Turisme. Aquests són els anomenats càmpings pirates o il·legals que cada any fan el seu agost.

Mantenir un càmping il·legal és més fàcil del que sembla.

RAFA GIL

Quan s'acosta l'estiu tothom ix de la ciutat, avorrit del medi urbà. Durant aquests mesos d'oci, els més afortunats es retiren a la casa que tenen al camp o a la platja per tal d'oblidar els problemes que arrossegueu del seu treball i dedicar-se a prendre el sol per després lluir amb goig un bon bronzejat.

Altres, generalment els que no tenen ni xalet ni apartament, agafen el cotxe, la dona i ells fills i s'acosten als càmpings per gaudir en la natura de les seues vacances. Instal·lats prop de les platges o a les falques de les muntanyes, passen l'estiu lluny del formigó de les urbanitzacions i dels dormitoris refrigerats dels hotels.

Per aquesta gent, molts d'ells joves, els càmpings representen un altre tipus de turisme. Una alternativa al clàssic viatge d'estiu que, a banda, de ser més econòmi-

ca, ofereix la possibilitat de gaudir dels paratges naturals i monuments de la comarca que visiten. Encara que l'estiueig en càmpings és una pràctica recent al nostre país, compta des de fa uns quants anys amb un gran nombre d'aficionats.

Als Països Catalans hi ha més de 400 càmpings, dels quals 128 corresponen al País Valencià i els 300 restants al Principat. A les Illes, l'oferta de càmpings és insignificant. D'aquests, no tots compleixen la normativa vigent. Un bon grapat es troba al marge de la llei, són els anomenats càmpings il·legals o pirates.

Generalment són parcel·les de terreny d'un particular que es troben tancades i exhibeixen la placa identificadora de càmping privat. Aquests càmpings clandestins emplaçats vora la costa ofereixen els seus serveis sense disposar de cap llicència municipal ni de les preceptives

autoritzacions per part de les conselleries de Turisme i de Sanitat. Aquestes empreses pirates fan el seu agost any rere any malgrat les denúncies de les associacions de consumidors i dels expedients oberts per les autoritats. La pirateria als càmpings, pròpia de la "picaresca", no existeix oficialment i per tant no estan inclosos en les llistes oficials, però no se salven del control de les associacions de càmpings i dels consumidors.

COMPETÈNCIA DESLLEIAL

Mentre les Balears i les zones de Girona, Lleida, Tarragona i Castelló estan lliures de càmpings pirates —no així d'acampades il·legals— les comarques centrals del País Valencià, el Barcelonès i el Maresme són els llocs on més prolifera l'intrusisme d'aquestes empreses no declara-

des. Pel que fa al País valencià, el terme municipal de València és on més irregularitats s'han trobat.

D'altra banda, a les comarques barcelonines, malgrat les denúncies fetes per l'Associació de Càmpings de Catalunya (ACC), encara existeixen una dotzena de càmpings il·legals, a banda de les acampades incontrolades, que també estan fora de la legalitat.

Segons la llista facilitada pel secretari general de càmpings de l'ACC, Francesc Cavallé de Pol, a les comarques barcelonines hi ha els següents càmpings il·legals: el càmping L'alba, al terme de Les

Franques del Vallés, el de Sant Pere de Vilamajor, el de Santa Eugènia, a Vic, L'esquirol, el càmping El pi gros –que fa quinze anys que funciona–, un altre instal·lat a Caldes d'Estrac, el Rocasol i Can Borràs.

Segons Cavallé, "la il·legalitat d'aquests càmpings ja és bastant antiga". Per Cavallé aquest es tracta d'un intrusisme i d'una "competència deslleial" evident per al sector, "ja que ofereixen preus molt més baixos que nosaltres, perquè, com que són il·legals i no disposen de cap llicència, estan exempts dels obligats pagaments d'impostos i tarifes, no paguen res de res.

'col·labora' amb la pirateria. Segons ha pogut saber EL TEMPS, la mateixa Federació Valenciana de Caravaning Club va instal·lar-se, fa ara dues setmanes, en un càmping il·legal a Sevilla per visitar l'Expo, atesa la saturació dels càmpings legals.

A més a més, el càmping del Saler, que depèn de l'Ajuntament de València, va ser objecte la passada setmana de fortes crítiques per part del mateixos usuaris. Els clients del càmping municipal de València qualificaven de "tercermundistes" els serveis oferts pel càmping alhora que denunciaven, en una carta dirigida a la regidora de turisme –Mayren Beneyto, d'Unió

La Diputació de Barcelona i el seu càmping il·legal

La Diputació de Barcelona manté des de fa uns quinze anys un càmping il·legal a la Plana del Montseny, segons va confirmar el secretari general de l'Associació de Càmpings de Catalunya (ACC), Francesc Cavallé. Des de la Diputació, és clar, ho neguen i asseguren que sempre ha estat legalitzat. Aquest càmping, anomenat Càmping Font Martina, ha estat més de quinze anys sense llicència de cap tipus. "Ara –indica Cavallé– sembla que està en vies de legalització". El secretari de l'ACC va declarar: "El càmping de la Diputació no ha estat mai tancat ni tampoc ha tingut depuradora d'aigües residuals". A més, a banda d'estar al marge de la legalitat, vessa l'aigua contaminada al riu Tordera "i culpa d'aquesta contaminació el càmping Riera de Ciuret, que es troba a 100 metres del de la Diputació". Per Cavallé, "no pot ser que una institució no estiga dins la legislació i es permeta denunciar els càmpings que estan associats per faltes mínimes mentre que ells són els primers a incomplir la llei". El càmping Font Martina és de tercera categoria i disposa de 250 unitats. Es va fundar el 1970, quan Josep Maria de Muller i Davadal era el president de la institució. Avui, és administrat per una persona diferent per cessió administrativa.

V. L.

Els càmpings il·legals no ofereixen els mateixos serveis que aquells que tenen els permisos en regla.

RAFA JIL

Per això tots els seus beneficis són nets".

UNA IL·LEGALITAT PERMESA

Tot i que encara existeix una diferència molt important entre els serveis que donen al públic els càmpings legals i els pirates, es molta la gent –uns per ignorància i altres per estalviar-se diners– que opten per acostar-se als càmpings il·legals. Aquests, a més de no disposar de serveis de cafeteria, restaurant, dutxes, extinció d'incendis, calefacció i altres comoditats establertes en la llei, el cas és que, de vegades, són promoguts des dels estaments oficials.

Així, la mateixa Diputació de Barcelona, segons afirma Francesc Cavallé, "ha mantingut durant 15 anys en situació il·legal el seu càmping". Però la corporació provincial de Barcelona no és l'única entitat que

Valenciana–, l'escassa neteja del càmping i afirmaven que "el servei de manteniment és molt deficient, les dutxes estan incompletes i, a més, en els lavabos de senyores soí haver-hi compreses fora de les papeteres". A més, la Conselleria de Medi Ambient ha avisat l'ajuntament del tancament de la piscina del càmping si no resolen les deficiències detectades pels tècnics del departament de sanitat ambiental. L'informe assenyala que "les instal·lacions no disposen de cap sistema de desinfecció en la piscina dels menuts i no hi ha control sobre els productes químics utilitzats per a la depuració de l'aigua.

ELS CÀMPINGS DE LA LLEI DE COSTES

Amb la promulgació i posada en pràcti-

Acampades il·legals pertot arreu

A banda de l'existència de càmpings il·legals, també hi ha un altre tipus d'il·legalitat referit a la pràctica del campisme. Són les acampades incontrolades que s'assenten a la vora dels rius i dels descampats propers a les platges, tant en els terrenys públics com en els privats.

Normalment aquestes acampades il·legals es troben amb més facilitat en pobles petits, amb una població de no més de tres-cents habitants. Els presidents de les associacions de càmpings de Castelló i Alacant, Joan Bonet i Salvador Moll, respectivament, coincidien a indicar "la proliferació d'acampades il·legals registrada en els darrers anys.

Moll assegurava que mentre que a Alacant "no hi ha cap càmping il·legal, l'existència d'acampades incontrolades és molt important" i es repeteix constantment cada any. Segons Salvador Moll, "la comarca de la Marina es on més assentaments il·legals es produeixen, sobretot perquè, de fet, hi ha una clara permissivitat per part de l'autoritat competent, que ho negligeix".

Així mateix Moll va assenyalar que abans del començament de la temporada van enviar una carta al governador civil, a l'alcalde d'Elx i al tinent coronel de la Guàrdia Civil a Alacant denunciant els assentaments il·legals a la comarca de la Marina Alta perquè actuaren, "però -va dir- encara estem esperant la resposta".

Per la seua banda, el president de l'associació de Càmpings de Castelló, alhora que confirmava l'existència de un càmping il·legal prop del Grau de Castelló que es diu La Fileta, denunciava l'existència d'abundants acampades incontrolades: "El pitjor d'aquests grups és la imatge que donen dels càmpings i el mal que causen a l'entorn. Generalment, són grups de tendes o de caravanes que s'ajunten i que degraden el medi ambient, ja que no disposen de cap mesura de sanitat ni d'higiene". Aquestes afirmacions també van ser compartides pel secretari general de l'Associació de Càmpings de Catalunya, Francesc Cavallé. Cavallé adverteix que "moltes d'aquestes acampades són permeses pels mateixos ajuntaments. Generalment són municipis petits que deixen que la gent s'instal·le vora dels rius, per tal d'omplir les caixes de les seues botigues".

De manera semblant es va manifestar el director de Turisme, Miquel Mairena.

Mairena, encara que es va negar a facilitar una llista dels càmpings actualment expedientats pel seu departament, va reconèixer l'existència de càmpings pirates al llarg del País Valencià. "El passat any vam tancar tres càmpings per no complir la normativa", va afirmar.

Segons les dades facilitades per Mairena, el 1991 es realitzaren "al voltant de 15 actuacions, especialment en els termes de Santa Pola i Campello. Punts on es trobaren més de 500 tendes i carava-

nes, que després de ser obligades a canviar de lloc tornaren a instal·lar-s'hi".

També a Castelló i a València s'han detectat algunes acampades il·legals. Concretament a les zones d'Orpesa i Alcalà de Xivert "on es troben més de dues-centes instal·lacions cada vegada que es fa una inspecció". Els termes de Cullera, el Perelló i Xeraco, a la comarca de la Sfor, són focus força importants d'acampades lliures.

Els darrers desallotjaments d'acampades il·legals fets al País valencià es produïren en les localitats d'Orpesa i Oriola. A Orpesa, representants de la Conselleria de Turisme i Medi Ambient de la Generalitat valenciana, acompanyats per efectius de la Guàrdia Civil, desallotjaren un centenar d'acampats que es trobaven a la platja de la Renegada. A Oriola, els acampats eren més de trenta i, segons fonts de la conselleria, "l'acampada oferia un aspecte deplorable, amb deixalles amuntegades en molts llocs".

ca de la Llei de Costes, molts càmpings haurien de desaparèixer per la seua proximitat al mar. Ja el 1991 la majoria dels càmpings de la zona costanera del Baix Llobregat van ser advertits que havien de desmuntar les seues instal·lacions. Llavors, els municipis de Gavà i Viladecans prepararen, juntament amb la mancomunitat del municipis de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, uns projectes que representaven la desaparició de sis dels vuit càmpings de la platja en un termini de tres anys.

A més de la Llei de Costes, la legislació

Les acampades il·legals deterioren el medi ambient. RAFA GIL

ambiental també afecta molts dels càmpings que s'han trobat, de sobte, instal·lats enmig de parcs naturals o zones protegides. A la zona del Saler, que pertany al terme municipal de València, la declaració de parc natural dels terrenys situats al costat de l'Albufera obliga a la desaparició d'alguns càmpings. Així, a començament d'agost l'Ajuntament de València tancà el càmping Los Pinos, que també es troba situat al terme del Saler. Aquest càmping va estar funcionant des del 1986 sense cap llicència municipal. Los Pinos es va començar a construir quan es trobava en vies d'aprovació la proclamació de la zona com a parc natural. El propietari de l'esmentat càmping, José Vicente Bermúdez explicava: "Hi ha molts càmpings en la mateixa situació que el meu i cap autoritat els ha dit res". Això fa pensar que la pirateria de càmpings continua.

V. L.

Vicent Lafora